

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.218 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van
hun minderjarige kinderen
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 24 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2000 verklaren verzoekers zich vluchteling. Verzoekers waren niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Op 13 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 maart 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoekers stellen tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt deze beroepen bij de arresten met nrs. 114.189 en 114.190 van 30 december 2002.

Op 12 februari 2004 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 23 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 maart 2008 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 17.08.2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen onder de naam van G.O. en L.P. asiel aan op 17.08.2000. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.03.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf, (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs,

noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft E. dient opgemerkt te worden dat sinds het einde van de asielpprocedure deze scholing trouwens plaatsvindt in illegaal verblijf. Wat betreft T. dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Het feit dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post is in Armenië en dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstitels zouden verkrijgen die hen zouden toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

De advocaat van betrokkenen beweert dat de aanvraag ontvankelijk zou moeten zijn in België en dat ze niet de aanvraag van verblijf niet in het buitenland te moeten doen daar hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van bepaalde personen uit Kroatië en Madagaskar (cfr. R.v.St. arrest 41.573 en R.v.St. arrest 47841). Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers het volgende aan:

"Eerste middel

Schending van artikel 9bis vreemdelingenwet én schending van de motiveringsplicht vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

EERSTE ONDERDEEL

Doordat tegenpartij de redenen die verzoekers hebben aangegeven waarom zij de aanvraag machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun land van herkomst niet motiveert.

Terwijl artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorschrijft dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte moeten worden vermeld.

Dat tegenpartij immers enkel stelt dat "Het feit dat er geen diplomatieke of consulaire post is in Armenië en dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs, die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit ook niet zo is voor andere Armeense burgers.

Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstittel zouden verkrijgen die hen zouden toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk. "

Dat door het inroepen van het gebrek aan een bevoegde diplomatieke post binnen een redelijke omtrek van het land van herkomst er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zodat het verzoek op die grond ontvankelijk kan gericht worden aan de burgemeester van de stad of gemeente waarin men woont (R.v.St. (15e kamer) nr. 105.423, 9 april 2002, <http://www.raadvst-consetat.be> (4 augustus 2003), Rev.dr.étr. 2003, afl. 123,291).

Dat verzoekers in hun verzoekschrift de dato 26 maart 2008 voldoende hebben aangetoond dat in Armenië geen Belgische diplomatieke of consulaire post gevestigd is en dat dit een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat dan ook dient te worden vastgesteld dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekers ontvankelijk is.

Dat door anders te oordelen artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Dat van verzoekers immers niet kan verwacht worden dat ze elders in de wereld - buiten hun land van herkomst - naar een Belgische diplomatieke of consulaire post op zoek gaan om een aanvraag om machtiging tot verblijf te doen.

Dat België in andere landen zoals Rusland (Moskou) wél een diplomatieke of consulaire post heeft, verplicht verzoekers niet om de aanvraag van daaruit te doen. De afstand tot de diplomatieke post te Moskou bedraagt immers in vogelvlucht om en bij de 1600 km, Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en daarbij komt nog dat de grote kosten (waarvoor de middelen ontbreken) het voor verzoekers onmogelijk maakt aldaar hun aanvraag te doen.

Dat de door tegenpartij gehanteerde standaardformulering met de loutere proclamatie dat er regelmatig andere Armeense burgers een aanvraag indienen in Moskou die met dezelfde problemen worden geconfronteerd, niet voldoet aan de vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat deze motivering immers ook afdoende moet zijn, hetgeen voor een discretionaire bevoegdheid inhoudt dat uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete gegevens worden vermeld die haar verantwoorden (R.V.S., De Bouck e.a., 30 juni 1993, nr. 43.560).

Dat in casu dient te worden vastgesteld dat de tegenpartij op geen enkele wijze bovenvermelde proclamatie staft. De verwijzing dat andere - niet nader genoemde - Armeense burgers beweerdelijk wel een aanvraag hebben ingediend in Moskou blijkt niet uit de feitelijke gegevens zoals terug te vinden in het administratief dossier.

Er wordt derhalve niet aangetoond wie deze beweerdelijke andere Armeense burgers zijn, om hoeveel Armeense burgers het gaat.

En vooral laat tegenpartij na aan te tonen dat deze andere Armeense burgers zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevinden als verzoekers en dat hun situatie derhalve vergelijkbaar is.

Dat tegenpartij zondigt aan de principes die zij zelf inroept. Immers, in de bestreden beslissing stelt zij dat degene die refereert aan andere situaties de overeenkomsten dient aan te tonen tussen de eigen/aangehaalde situatie en de situatie waarvan men beweert dat ze vergelijkbaar is.

Dat de tegenpartij hier aldus verwijst naar "andere Armeense burgers" zonder de overeenkomsten die deze "andere Armeense burgers" hebben met verzoekers aan te tonen.

Dat de tegenpartij derhalve ingaat tegen haar eigen redenering en motivering en niet staft dat de "andere Armeense burgers" zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekers.

De motivering van tegenpartij is dan ook niet coherent en intern tegenstrijdig.

Hierdoor schendt tegenpartij haar formele motiveringsplicht en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

TWEDE ONDERDEEL

Doordat tegenpartij niet motiveert waarom de verwijzing van verzoekers naar verscheidene arresten van de Raad van State ter bevestiging van hun stelling dat zij hun aanvraag tot regularisatie op ontvankelijke wijze konden doen bij burgemeester van hun woonplaats niet kan worden weerhouden.

Terwijl artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorschrijft dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte moeten worden vermeld.

Dat tegenpartij immers enkel stelt dat "De advocaat van betrokkenen beweert dat de aanvraag ontvankelijk zou moeten zijn in België en dat ze niet de aanvraag van verblijf niet in het buitenland te moeten doen daar hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van bepaalde personen uit Kroatië en Madagaskar (cfr. R.v.St. arrest 41,573 en R.v.St. arrest 47841). Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is [...] Men kan er immers niet zonder meer van uit gaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Dat verzoekers in hun verzoekschrift de dato 26 maart 2008 expliciet aan tonen dat hun situatie vergelijkbaar is met de situaties aangehaald in de geciteerde arresten van de Raad van State (cfr. supra).

Dat de rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoekers in hun initiële aanvraag hebben verwezen handelt over aanvragen tot regularisatie die op ontvankelijke wijze in België konden worden gedaan omwille van het feit dat in Kroatië en Tanzania - en geenszins Madagaskar zoals tegenpartij beweert - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging was.

Dat dit niet vergelijkbaar maar volledig identiek is aan de actuele situatie in Armenië.

Dat immers ook in Armenië nog steeds geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

Dat daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in een nog moeilijker situatie bevonden dan mensen uit Kroatië die werden geconfronteerd met het ontbreken van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging voor het indienen van een verzoek tot regularisatie.

Dat er immers in "de vrij directe omgeving" van Kroatië wel Belgische diplomatieke posten zijn voor het indienen van een verzoek tot regularisatie.

De afstand van Kroatië (Zagreb) tot Italië (Rome) bedraagt 514 km en de afstand tot Oostenrijk (Wenen) bedraagt slechts 268 km.

Indien de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Kroatië als een buitengewone omstandigheid wordt aangemerkt, geldt dit a fortiori voor Armenië (de afstand tot de dichtst bijzijnde diplomatieke post te Moskou bedraagt immers in vogelvlucht om en bij de 1600 km, waarbij Georgië en (het onveilige) Azerbeidjan moeten worden doorkruist).

Dat de situaties waaraan door verzoekers werd gerefereerd dan ook zeker analoog of commensurabel zijn aan de eigen situatie van verzoekers.

Dat motivering van verzoekers op dit punt dan ook niet afdoende is waardoor zij haar formele motiveringsplicht schendt.

Het eerste middel is ernstig en gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing op uitgebreide wijze ingaat op alle elementen zoals naar voor gebracht in de aanvraag. Met betrekking tot de vermeende schending van de formele motiveringsplicht stelt verwerende partij, bij verwijzing naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de aanvraag werd geweigerd zodat verzoekers met kennis van zaken konden oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen. Verwerende partij benadrukt dat het aan verzoekers is om buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat die bewijslast niet kan worden omgekeerd. Bijgevolg diende de overheid dan ook geenszins aan te tonen dat de genoemde Armeniërs, die hun aanvraag in Rusland hebben ingediend, zich in dezelfde situatie bevonden als verzoekers. Verwerende partij duidt erop dat de vaststelling dat Armeniërs regelmatig een verblijfsaanvraag indienen in Moskou aantoont dat de afwezigheid van een consulaire Belgische post in Armenië op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Waar verzoekers aanvoeren dat hen de financiële middelen ontbreken om naar Rusland te reizen, merkt verwerende partij op dat in de bestreden beslissing terecht werd verwezen naar de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen. Verwerende partij wijst er verder op dat het argument van verzoekers dat hun situatie identiek is aan de situatie van de aanvragers in de door verzoekers geciteerde rechtspraak, niet dienstig kan worden aangevoerd. Verwerende partij duidt er hierbij op dat elke aanvraag individueel wordt onderzocht zodat het niet volstaat om louter naar rechtspraak te verwijzen, zonder bijkomende informatie te verschaffen waaruit de bijzondere moeilijkheid bleek om, in de specifieke situatie van verzoekers, de aanvraag vanuit Rusland in te dienen. Bovendien kan er volgens verwerende partij niet zo maar van uit worden gegaan dat de situatie van bepaalde personen uit Kroatië en Madagaskar in het jaar 1993 gelijkaardig zou zijn aan de huidige situatie van verzoekers.

3.1.3. In de repliekmemorie volharden verzoekers in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er

buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende buitengewone omstandigheden aan:

"1.2. Geen Belgische diplomatieke of consulaire post in Armenië, het land van herkomst.

Dat verzoekers de aanvraag machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun land van herkomst.

Dat immers in Armenië geen Belgische diplomatieke of consulaire post gevestigd is.

Dat het feit dat in het land van herkomst van verzoekers geen Belgische diplomatieke of consulaire post gevestigd is om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat dan ook dient te worden vastgesteld dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de burgemeester van de verblijfplaats van verzoekers ontvankelijk is.

Dat door anders te oordelen artikel 9bis vreemdelingenwet wordt geschonden.

Dat van verzoekers immers niet kan verwacht worden dat ze elders in de wereld -buiten hun land van herkomst — naar een Belgische diplomatieke of consulaire post op zoek gaan om onderhavige aanvraag te doen.

Dat er ten andere geen Belgische diplomatieke of consulaire post gelegen is binnen een redelijke afstand van Armenië.

Dat de bijzondere moeilijkheden waarmee men af te rekenen heeft bij het indienen van een aanvraag om verblijfsvergunning bij de bevoegde diplomatieke post of het gebrek aan een dergelijke post binnen een redelijke omtrek een uitzonderlijke omstandigheid kunnen vormen in de zin van (oud) artikel 9 § 3 (R.v.St. (15e kamer) nr. 105.423, 9 april 2002, <http://www.raadvst-consetat.be> (4 augustus 2003), Rev.dr.étr. 2003, aft. 123, 291)

Dat België in andere landen zoals Rusland (Moskou) wél een diplomatieke of consulaire post heeft, verplicht verzoekers niet om de aanvraag van daaruit te doen. De afstand tot de diplomatieke post te Moskou bedraagt immers in vogelvlucht om en bij de 1600 km, Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en daarbij komt nog dat de grote kosten (waarvoor de middelen ontbreken) het voor verzoekers onmogelijk maakt aldaar hun aanvraag te doen.

Dat daarenboven nog kan verwezen worden naar arrest nr. 41.573 van de Raad van State van 13 januari 1993 (R.v.St., 13 januari 1993, nr. 41.573, TVR, 1993, 176).

Dat daarin werd geoordeeld dat verzoeker niet kon worden verweten de voorgeschreven stappen niet gevolgd te hebben in Kroatië, daar er op dat ogenblik geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging meer was.

Dat verzoekers ook nog verwijzen naar arrest van de Raad van State met nr. 47.841 van 10 juni 1995 (R.v.St., 10 juni 1995, nr. 47.841, TVR, 1995, 56)

Dat daarin het volgende wordt overwogen:

"Considérant que le requérant affirme que le Consulat de Belgique à Tananarive n'est pas habilité à délivrer une autorisation de séjour provisoire; que selon le dossier administrative, le consulat de Belgique interrogé par le Ministre de Justice le 56 janvier 1983, a effectivement répondu en juin 1983, n'être pas habilité à délivrer ce document; que des lors, la demande introduite auprès du bourgmestre d'Ottignies-la-Neuve était recevable; que c'est en vain que la partie adverse répond que le requérant pouvait obtenir pareil document en Tanzanie" (R.v.St. 10 juin 1995, nr. 47.841, TVR, 1995, 57)

"Overwegende dat eiser verzekert dat het Belgisch consulaat te Tananarive niet gerechtigd is om een machtiging van voorlopig verblijf uit te reiken; dat uit het administratief dossier blijkt, dat op vraag van de Minister van Justitie van 6 januari 1983, het Belgisch consulaat in juni 1983 effectief heeft geantwoord niet gerechtigd te zijn om dit document te verstrekken; dat derhalve, het verzoek dat bij de burgemeester van Ottignies-la-Neuve werd ingediend, ontvankelijk was; dat de tegenpartij tevergeefs antwoordt dat eiser dergelijk document in Tanzania kon verkrijgen" (eigen vertaling)

Dat hieruit voldoende blijkt dat, gelet op het feit dat in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, onderhavig verzoek op ontvankelijke wijze kan ingediend worden in België. "

1.3. De leerplichtige kinderen van verzoekers

Dat kinderen van verzoekers, E. en T., beiden leerplichtig zijn.

Dat beiden hier ook regelmatig en voltijds school lopen (stuk 4 en 5).

Dat de leerplicht van E. en T. niet toelaat dat verzoekers het land verlaten om elders in de wereld een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis vreemdelingenwet te doen.

Dat de omstandigheid dat verzoekers de ouders zijn van twee schoolplichtige kinderen die hier regelmatig en voltijds school lopen ook een uitzonderlijke omstandigheid vormt in de zin van artikel 9 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, reden waarom onderhavige aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend.

Dat hieromtrent kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen " (R.v.St. nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev.Dr.Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER, B.)

Dat in casu terugkeren eerste en vooral niet zinvol is (aangezien er geen Belgische ambassade of consulaire post is in Armenië) en dat bovendien de leerplicht van beide kinderen voldoende aantoont dat België verlaten om elders een aanvraag te doen bijzonder moeilijk is. "

Verzoekers voeren als redenen ten gronde aan dat zij geïntegreerd zijn in België en er bijzondere banden mee hebben, dat verzoeker een concrete werkaanbieding heeft en dat de kinderen enkel en alleen de Belgische samenleving kennen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.4.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel uiten verzoekers kritiek op de motivering van de bestreden beslissing, daar verwerende partij niet motiveert waarom de redenen die zij hebben aangegeven als buitengewone omstandigheden, met name het gebrek aan een bevoegde diplomatieke post binnen een redelijke omtrek van het land van herkomst (Armenië), niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekers

vervolgen dat het feit dat België in andere landen zoals Rusland wel een diplomatieke of consulaire post heeft, hen niet verplicht om de aanvraag van daaruit te doen. Verzoekers stellen dat evenmin kan verwacht worden dat zij elders in de wereld op zoek gaan naar een Belgische diplomatieke of consulaire post om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoekers stellen bovendien dat het voor hen onmogelijk is een aanvraag in Rusland in te dienen, daar de afstand tot de diplomatieke post te Moskou in vogelvlucht immers bij de 1600km bedraagt, dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en dat daarbij grote kosten komen waarvoor hen de middelen ontbreken. Zij poneren dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, daar verwerende partij een standaardformulering hanteert met de loutere proclamatie dat er regelmatig andere Armeense burgers een aanvraag indienen in Moskou die met dezelfde problemen worden geconfronteerd. Dat deze motivering immers ook afdoende moet zijn hetgeen voor een discretionaire bevoegdheid inhoudt dat uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete gegevens worden vermeld die haar verantwoorden. Verzoekers wijzen erop dat verwerende partij voornoemde proclamatie niet staft.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Het feit dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post is in Armenië en dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstitels zouden verkrijgen die hen zouden toelaten op legale wijze in Moskou te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de argumenten die verzoekers aanvoerden. De omstandigheid dat wordt verwezen naar andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekers is niet het enig motief terzake, er wordt immers ook verwezen naar het feit dat verzoekers niet staven dat zij geen verblijfstitels kunnen verkrijgen om op legale wijze in Moskou te verblijven. Dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk met naam en toenaam verduidelijkt om welke andere vreemdelingen het zou gaan en dat zij niet verduidelijkt in welke feitelijke situatie deze andere personen zich bevinden en of die al dan niet gelijkaardig is met de situatie van verzoekers, zou meebrengen dat verwerende partij de motieven van haar motieven dient te geven. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven motieven moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. De opmerking van verzoekers dat *“tegenpartij zondigt aan de principes die zij zelf inroept. Immers, in de bestreden beslissing stelt zij dat degene die refereert aan andere situaties de overeenkomsten dient aan te tonen tussen de eigen/aangehaalde situatie en de situatie waarvan men beweert dat ze vergelijkbaar is”* kan in dit verband niet worden aanvaard omdat dit een omkering van de bewijslast zou inhouden. Bij een aanvraag om machtiging tot verblijf is het aan verzoekers om aan te tonen dat zij buitengewone omstandigheden kunnen aanvoeren om de aanvraag niet in het buitenland in te dienen, en aan verwerende partij om deze aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen. Deze beoordeling is in casu niet op kennelijk onredelijke wijze geschied.

De Raad stelt vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië niet tot gevolg heeft dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar de afstand tot Moskou, het gegeven dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en de reiskosten die verzoekers zouden moeten maken, maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in

artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de minister in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd.

3.1.4.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel uiten verzoekers kritiek op het feit dat verwerende partij niet motiveert waarom de arresten van de Raad van State waarnaar verzoekers verwezen in hun aanvraag, niet kunnen worden aanvaard. Verzoekers menen dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat verzoekers moeten aantonen in welk opzicht hun situatie gelijkaardig is met de situatie van de personen in de aangehaalde arresten. Verzoekers stellen dat zij expliciet in hun aanvraag hebben aangetoond dat hun situatie vergelijkbaar is met de situaties aangehaald in de arresten, namelijk dat er in de landen van herkomst van deze personen geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging was en dat dit identiek is aan de actuele situatie in Armenië. Verzoekers voeren in het middel aan dat hun situatie zelfs nog moeilijker is omdat er in de omgeving van Kroatië wel Belgische diplomatieke posten zijn en in de omgeving van Armenië niet.

Betreffende de arresten van de Raad van State die verzoekers in hun aanvraag aanhaalden, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“De advocaat van betrokkenen beweert dat de aanvraag ontvankelijk zou moeten zijn in België en dat ze niet de aanvraag van verblijf niet in het buitenland te moeten doen daar hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van bepaalde personen uit Kroatië en Madagaskar (cfr. R.v.St. arrest 41.573 en R.v.St. arrest 47841), Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”* Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat de verwijzing naar een arrest van de Raad van State uit 1993 en een arrest van 1995 niet zonder meer meebrengt dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog is. In casu bevat de bestreden beslissing nog andere motieven en hebben verzoekers in hun aanvraag nog andere elementen aangevoerd dan de omstandigheid dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post is. Verwerende partij voegt in het motief ook toe dat elke aanvraag individueel wordt onderzocht.

Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij en het houdt geen motiveringsgebrek in dat zij het loutere feit dat er geen diplomatieke post aanwezig is in Armenië, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid (RvS 19 maart 2008, nr. 181.259; RvS 24 april 2008, nr. 182.316; RvS 20 mei 2008, nr. 183.025). In de bestreden beslissing wordt trouwens ook nog uitdrukkelijk verwezen naar de omstandigheid dat verzoekers een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het gelijkheidsbeginsel en schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Doordat de bestreden beslissing het verzoek van verzoekers niet heeft geëvalueerd in het licht van de arresten van de Raad van State waarnaar verzoekers hebben verwezen, arresten dewelke in identieke gevallen ontegensprekelijk stellen dat het gebrek aan Belgische diplomatieke vertegenwoordiging binnen een redelijke omtrek van het land van herkomst een uitzonderlijke omstandigheid kunnen vormen in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekers aldus worden gediscrimineerd ten opzichte van anderen die zich in dezelfde situatie bevinden als de hunne en waarbij de afwezigheid van Belgische diplomatieke vertegenwoordiging binnen een redelijke omtrek van het land van herkomst wél als een uitzonderlijke omstandigheid worden beschouwd in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Dat door voormelde rechtspraak van de raad van State die betrekking heeft op identieke (of minstens analoge) gevallen niet zorgvuldig af te toetsen aan de situatie van verzoekers, doch simpel af te wijzen stellende dat verzoekers niet zouden aantonen dat ze zich in dezelfde situatie bevinden als de personen in de arresten van de raad van state, quod non, niet blijkt dat hiernaar een grondig onderzoek werd gevoerd, dit is een schending van de zorgvuldigheidsnorm.

Dat bovendien door deze rechtspraak van de Raad van State niet aan de situatie van verzoekers te toetsen tegenpartij volstrekt arbitrair handelt en hierdoor het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd ingegaan op de door verzoekers aangehaalde rechtspraak. De verwijzing naar rechtspraak kon echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar elke aanvraag individueel wordt onderzocht. Evenmin werd aangetoond dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. De rechtspraak dateert van het jaar 1993 en betreft een andere regio. Verder werd de persoonlijke situatie van de aanvragers op geen enkele manier toegelicht.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers brengen in huidig verzoekschrift geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekers op een andere wijze werden behandeld. Zij verwijzen naar arresten van de Raad van State zonder deze toe te voegen. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekers zouden aanvoeren dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd op het vlak van de verwijzing naar arresten van de Raad van State die zij in hun aanvraag hadden aangehaald, voeren zij op dit punt de schending van de motiveringsplicht aan. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoekers brengen geen gegevens aan dat zij konden voorzien dat hun aanvraag goedgekeurd zou worden omdat zij zich in een welbepaalde situatie bevonden. Elke regularisatieaanvraag wordt individueel beoordeeld, en verzoekers duiden in het verzoekschrift geen gelijkaardige situaties aan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.